

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄ! Ἄ! τώρα τέλος πάντων εἶσαι εἰλικρινής. Λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰλικρινῶς τὸ κρατῶ, μὲ τὴν ἀδειάν σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἶσαι ἐλεύθερος βεβαίως· ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι μετὰ λύπης σκέπτομαι ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἰξεύρει ποία σὲ τὸ ἐπλεξε καὶ ὅτι τὸ δεικνύεις παντοῦ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τὸ δεικνύω! ὡς ἂν ἦτον τρόπαιον!

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἀκουσέ με σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄρες τὴν χειρά σου εἰς τὴν χειρά μου. Μὲ ἀγαπᾷς, Ἐρρίκε; Ἀποκρίσου.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ ἀκούω.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σὲ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εἶμαι ζηλότυπος, ἀλλ' ἂν μὲ δώσης φιλικῶς αὐτὸ τὸ πουγγί, θὰ σ' εὐχαριστήσω ἐκ βάθους καρδίας. Σὲ προτείνω μικρὸν ἀντάλλαγμα, καί, πιστεύω, ἐλπίζω τοῦλάχιστον, ὅτι δὲν θὰ ζημιωθῇς.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄς ἴδωμεν τὴν ἀλλαγὴν σου· τί εἶναι;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄν ἐπιμένῃς σὲ τὸ λέγω. Ἄλλ' ἂν μ' ἐδίδες πρῶτον τὸ πουγγί, θὰ ἤμην εὐτυχιστάτη.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁχι.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐρρίκε, σὲ παρακαλῶ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁχι.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σὲ ἱκετεύω γονυπετής.

(κύπτει.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Σηκώσου, Ματθίλδη, σὲ παρακαλῶ κ' ἐγὼ γνωρίζεις ὅτι δὲν ἀγαπῶ αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν ὑποφέρω νὰ ταπεινωταί τις καὶ πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Παρὰ πολὺ ἐπιμείναμεν εἰς παιδαριώδεις πράγματα· ἂν τὸ ἐξήτεις σπουδαίως θὰ ἔρριπτον ἐγὼ μόνος μου εἰς τὸ πῦρ αὐτὸ τὸ σακκούλιον καὶ δὲν εἶχον ἀνάγκην ἀνταλλάγματος. Σηκώσου λοιπὸν καὶ ἂς μὴ γείνη πλέον περὶ τούτου λόγος. Ὑγίαινε, ἐπανέρχομαι μετ' ὀλίγον.

Σ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ.

Εἶπομεν ἄλλοτε (*) ὅτι καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνεστήθησαν διαγωνίσματα ὑπὸ τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου. Ἐὰν δὲν ἐλησμονήσαμεν, τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχον ὑποβληθῇ δύο πραγματεῖαι περὶ Ἡπείρου, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο εἶχαν ἀπορρίφθῃ ὡς ἀτελεῖς· ἐδόθη δὲ μόνον ἐκ τοῦ ὠρισμένου γέρατος χρηματικὴ τις ποσότης εἰς τὸν ἕτερον τῶν περὶ Ἡπείρου γραψάντων ὅπως συμπληρώσῃ τὴν συγγραφὴν.

Καὶ κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος ὑπεβλήθησαν τρεῖς πραγματεῖαι· ἡ μὲν περὶ Θεσσαλίας, αἱ δὲ δύο ἄλλαι περὶ Ἡπείρου· ἀλλὰ, κατὰ τὴν περὶ αὐτῶν ἐκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ αἱ τρεῖς ἀπερρίφθησαν ὡς ἀτελεῖς ἐπίσης· εἰς τὴν μίαν μόνην, τὴν περὶ Ἡπείρου, ἀπενεμήθησαν τριάκοντα ὀθωμανικαὶ λίραι, ὅπως δι' αὐτῶν πορισθῇ ὁ ἀγωνισθεὶς καὶ νέας εἰδήσεις καὶ ὑποβάλλῃ πληρεστέραν τὴν πραγματείαν.

Ἡ περὶ τῶν διαγωνισμάτων τούτων ἐκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ἀξία ἀναγνώσεως· διότι καὶ περιουσίαν γνώσεων φαίνεται ἔχων ὁ εἰσηγητὴς Κ. Α. Ἀριστάρχης, καὶ τὴν ἐλληνικὴν γράρει μετ' ἀκριθείας καὶ γλαφυρότητος, καὶ αἴσθημα ἀναφλέγει αὐτὸν ἐλληνικόν· ἀλλ' εἰς τὰ περὶ νομισμάτων καὶ ἐπιγραφῶν ὑπάρχει τις ἑλλειψις· διότι ἐκ τούτων μὲν τινες, εἰ καὶ λέγονται ἀνέκδοτοι, ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ 1^{στῷ} τόμῳ τῆς *Παρδώρας* (φυλλάδ. 374 σελ. 287), περὶ δὲ τῶν νομισμάτων, ὁ ἀρμοδιώτατος τῶν κριτῶν Κ. Π. Λάμπρος ἀξιοῖ ὅσα περιέχει τὸ ἐξῆς ἐπιστόλιον·

α Φίλε Κύριε!

α Λαβὼν τὴν φιλοφρόνως παρ' ὑμῶν σταλεῖσάν μου ἐκθεσιν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἐπὶ τῶν *Διαγωνισμάτων Θεσσαλίας καὶ Ἡπείρου*, ἀνέγνων αὐτὴν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Καθόσον ἀφορᾷ τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα νομίσματα, περὶ ὧν ἐπιθυμεῖτε καὶ τὴν γνώμην μου, ἀπαντῶ ὅτι εἰς μὲν τὰ Θεσσαλικά δὲν βλέπω τι ἀνέκδοτον, διότι τὰ μνημονευόμενα τῆς Φαρσάλου, τῆς Γύρτωνος καὶ τῆς Τρίκκης περιγράφονται ὑπὸ τοῦ *Mionnet*, ἐκτὸς ἐὰν οἱ ἀγωνοδίκαι θεωροῦσιν ὡς ἀνέκδοτα τὰ νομίσματα τῆς Γύρτωνος καὶ τῆς Τρίκκης, ὡς φέροντα τὰς ἐπιγραφὰς ΓΥΡΤΩΝΗ καὶ ΤΡΙΚΚΗ, αἵτινες πέποιθα ὅτι κακῶς ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τοῦ περιγράφαντος αὐτὰ, ἀντὶ ΓΥΡΤΩΝΙ (ων) καὶ ΤΡΙΚΚΑ (ίων). Ἐὰν, ἀντὶ τοῦ ἐθνικοῦ, ἐγράφετο ἡ πόλις εἰς ὀνομαστικὴν, καὶ τοιαῦτα παραδείγματα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ νομισματικῇ, τότε θὰ ἐξεκονίζετο καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς προσωποποιουμένης πόλεως, ὅπερ δὲν φαίνεται ἐν τῇ περιγραφῇ.

(*) Ὁρα Τόμ. ΙΔ' Πανδ. σελ. 300 καὶ 439.

»Καὶ τὸ τῆς Ἑλλάδος νόμισμα δὲν εἶναι πρωτοφανές, διότι ἀναφέρεται ἐν τῇ νομισματικῇ χάρτῃ τῆς Γεωγραφίας τοῦ Ἱατροφιλοσόφου Διονυσίου Πύρρου, ὅθεν βεβαίως καὶ ὁ τῶν Θεσσαλικῶν συγγραφεὺς τὸ παρέλαβε. Τὸ νόμισμα δὲ τοῦτο, ἂν δὲν μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Eckhel, τοῦ Mionnet καὶ ἄλλων νομισματολόγων, δὲν πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς ἄγνοιαν, διότι τὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦτο νόμισμα οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀργυροῦν τι τῆς Χαλκιδόνης φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ΚΑΛ, κακῶς ἀναγνωσθεῖσαν ΕΛΛ.

»Ὡς πρὸς τὰ Ἑπειρωτικὰ δὲ νομίσματα, περιγράφων ὁ συγγραφεὺς ἐλάχιστον ἀριθμὸν, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ καὶ ἡ ἐπιτροπὴ, ἐνῶ πλεῖστα ὅσα ἀναφέρονται οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ Eckhel καὶ τοῦ Mionnet, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἄλλων μεταγενεστέρων συγγραφέων, ἀποδείκνυται ὅπως ἀδαὴς τῆς νομισματικῆς. Σπουδαιότατα ἀληθῶς ἔθελον εἶσθαι τὰ μνημονευμένα τέσσαρα βυζαντινὰ τῆς Ἑπείρου νομίσματα, διότι ἐν μόνον ἐγὼ γνωρίζω, Μιχαὴλ Α' τοῦ δεσπότη τοῦ τῆς Ἑπείρου, δημοσιευθὲν ἐν τῇ Πανδώρα (φυλλάδιον 402) καὶ συμπεριληφθὲν μετὰ τινος μολυβδοβούλλου τοῦ αὐτοῦ δεσπότη ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Κ. Σάθα ἐσχάτως δημοσιευθέντι Ἀνεκδότῳ Χρονικῷ Γαλαξειδίου. Διὸ ἡ ἐπιτροπὴ ὤφειλε ν' ἀναφέρῃ τὴν περιγραφὴν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀνεκδότων ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅπως κρίνωσιν οἱ εἰδότες ἐὰν ἀληθῶς δύνανται ταῦτα ν' ἀνήκωσιν εἰς τοὺς δεσπότες τῆς Ἑπείρου. Πρωτοφανές τῶνόντι εἶναι τὸ τοῦ Μιχαὴλ Κληματα σοφοῦ βασιλέως Ῥωμαίων ἀλλ' ἐλλειπούσης περιγραφῆς καὶ ἀπεικονίσματος τοῦ νομίσματος καὶ ἀγνωστομένου τοῦ τε μετάλλου καὶ τοῦ μεγέθους, οὐδὲν κῶρος δύναται νὰ ἔχῃ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἡ εἰδησις αὕτη.

Ἐξῶςθε.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἀυγούστου 1866.

Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

Καὶ ταῦτα μὲν, εἰ καὶ ἄξια λόγου καὶ διορθώσεως, παρέργου δίκην· οὐδεὶς δὲ πλέον ἡμῶν σκιρτᾷ, οὐδ' αἰσθάνεται ἀναπτέρουμένον τὸ φρόνημα βλέπων ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις ἀμιλλᾶται κατὰ τὸν ὑπὲρ τῆς παιδείας ζῆλον πρὸς τὰς Ἀθήνας, καὶ οὐδεὶς πλέον ἡμῶν εὐχεται ἵνα ἴδῃ καὶ αὖθις αὐτὴν πρωταγωνιστοῦσαν ἐν Ἀνατολῇ κατὰ τὸν πολιτισμὸν, ὡς καὶ μέχρι τοῦ 1821 ἔτους.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 43, 1866.

Αἱ δημαρχισαί ἐγένοντο ἄνευ ταρχῶν, πλὴν ἐλαχίστων τινῶν ἐξαιρέσεων, καὶ ἄνευ ἐπαμβάσεως τῆς ἐξουσίας. Ἐννέα μόνον δήμων αἱ ἐκλογαὶ ἀνε-

βλήθησαν ὅπως ἐπαναληφθῶσιν εἰρηνικώτερον. Ἐὰν δὲ καὶ οἱ νέοι ἄρχοντες τῶν δήμων ἐξελέχθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς φρονήσεως μεθ' ἧς διεξήχθησαν καὶ αἱ ἐκλογαί, ὁμολογοῦμεν ὅτι τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας τὰ ἐγκρίνια ἐτελέσθησαν ὑπὸ αἰσίους οἰωνούς. Παρατηρήθη μόνον ὅτι οἱ ἐκλεγθέντες εἰσὶν ἐκ τῶν ἀντιπάλων τῶν βουλευτῶν. Δὲν εἶναι, ὅμως ἀληθές τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τινῶν ἐφημερίδων ὅτι αἰετοτε ἐπίεσεν ἡ ἐξουσία τὸ φρόνημα τῶν ἐκλογέων· διότι κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δημοτικοῦ νόμου οὐδὲ κατὰ διάνοιαν παρεβίασεν αὐτούς.

Σημειωτέον ὅτι οἱ δῆμοι τοῦ Κράτους εἰσὶ 351, ἥτοι 12 α', 253 β' καὶ 86 γ' τάξεως.

Δήμαρχος Ἀθηνῶν ἐξελέχθη ὁ καὶ ἄλλοτε χρηματίσας, καὶ τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1863 ἀνόμως ἀποβληθεὶς ὑπὸ τῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου γενομένης ἐπαναστάσεως, Γ. Σκοῦφος. Ὁ Κ. Σκοῦφος ἐδίδε τότε καὶ ἀγαθὴν προαίρεσιν καὶ δραστηριότητα οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑπὲρ τῶν δημοτικῶν· αὐτοῦ δὲ δημαρχοῦντος ἐγένοντο πολλὰ καλὰ ἐν Ἀθήναις. Εἶχεν ὅμως περὶ αὐτὸν καὶ Συμβούλιον ἐξ ἀνδρῶν νοσηρόνων, ἀπηλλαγμένων παθῶν καὶ ἐνθέρμων ζηλωτῶν τῆς βελτιώσεως τῶν δήμου.

Ἡ εὐεργάτης τοῦ ἔθνους Ἑλένη Τσιότα ἀπέθανε πλήθους ἡμερῶν.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΛΣΜΑΤΑ.

(Ἰδε φυλλάδ. 385 σελ. 32.)

Β'.

Ἡ ἀπελπισία.

Πλὴν τὴ στήθεος θέ ν' ἀνοίξω, τὴν καρδίά μου νὰ τραβίξω,
δοῶ ε' τῇ μέσῃ θά τῇ σκίσω, κ' εἰς τὸ φῶς μου θά τὴ δείξω.
Σά δαί μέσα ε' τὴν καρδίᾳ, ὅλην του τὴν ὡμορφίαν,
ἀπαράλλακτα γραμμένη, τεχνικὰ ζωγραφισμένη.
Θά ἴδω με ἀπορία, τὴν καυμένη μου καρδίαν,
τοῦ προσώπου του τὸ ἴσο, χωρὶς νὰ τὸ ζωγραφίσω.
Νὰ θαμάσῃ πῶς ὁ ἔρω, ε' ἕνα τέτοιο λεπτὸ μέρος,
ἀπλοχώρησε καὶ μπῆκε, καὶ ζωγράφισε καὶ βγῆκε.
Καὶ τὸ φῶς μου ἀπείτις φτάει, τὴ μορφή του νὰ κοττάει,
ε' τὴν καρδίᾳ ζωγραφισμένη, τότες πλέον τὸ λογιάζει.
Καὶ γνωρίζει ὅτι μόνο, εἰς ἐκεῖνο ἔχω πόνο,
φανερώσει παρρησία, τί θά 'πεί πιστὴ φίλια.
Ἡ σκισμένη μου καρδίαν, παύει κάθ' ἀνησυχία.

Γ'.

Τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐναν καιρὸ καὶ μιὰ φορὰ, ἦτο ε' τὴ Κρήτη δυὸ πουλιὰ,
μιὰ κόρη κ' ἕνας νέος, πολλὰ χαριτωμένους.
Μ' ἀγαπηθήκανε πολλὰ, αὐτὰ τὰ δύο τὰ πουλιὰ,
χωστ' ἦτον ἡ ἀγάπη, ὅσον καιρὸν ἐκράτει.
Βάνει κι' ὁ ἔρως ἀρχή, νὰ καὶ αἰῶν καθε ταχὺ,
πῶς εἶναι ξεπεσμένοι, π' ἀγάπης ὁ καυμένος.
Μ' ἀπηλαγοῦνται τὰ πουλιὰ, μὲ σιγανότατη λαλιά,
ἔρποντα τί μᾶς κάνεις; σὲ φέβο μᾶς ἐδάνεις.